

Arrest

nr. 320 445 van 22 januari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 april 2024 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Franse partner.

1.2. Op 24 september 2024 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.04.2024 werd ingediend door:

Naam: C.
Voorna(a)m(en): M. J.
Nationaliteit: Mauritius
Geboortedatum: (...)1966
Geboorteplaats: Mauritius
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.04.2024 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde D. S. J. R., van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de aangehaalde relatie:

- * Mauritiaans PP met nummer (...) geldig tot 08.05.2028.*
- * Arbeidsovereenkomst en loonfiches op naam van de referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij B. B..*
- * Eu-kaart referentiepersoon.*
- * Bewijzen relatie: chats sedert 01 september 2022 en een 6-tal gedateerde foto's van het koppel.*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert september 2022. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 03.04.2024 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfsplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden.

Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSEBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSEBEWIJS."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

"Het ENIGE MIDDEL beroept zich op een kennelijk onjuiste beoordeling en een schending van:

- *Het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (verder: EVRM);*
- *Het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- *De artikelen 7, 47/3, 62 en 73/13 van de wet van 15 december 1980, op zichzelf beschouwd en voor zover zij strekken tot omzetting van de Richtlijn 2008/15 (verder: Terugkeerrichtlijn);*
- *De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten*
- *De administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht;*
- *De rechten van de verdediging, een algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie en in het bijzonder van het recht om gehoord te worden in elke procedure, afgeleid van artikel 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- *Het recht om gehoord te worden en het beginsel van voorafgaande hoorzitting (audi alteram partem).*

a) Algemene beginselen

Artikel 8 van het EVRM, net als artikel 7 van de Europese Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, garandeert de eerbiediging van het privé- en familieleven. Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 voorziet in de gevallen waarin de minister of zijn afgevaardigde een bevel tot vertrek uit het grondgebied binnen een bepaalde termijn kan of moet uitvaardigen.

Dit artikel is gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 die de wet van 15 december 1980 wijzigde, waarvan de voorbereidende werkzaamheden de verplichting bevestigen om rekening te houden met de verplichtingen die België zijn opgelegd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM:

"Artikel 6, § 1 van de richtlijn verplicht de lidstaten om een terugkeerbesluit te nemen tegen iedere onderdaan van een derde land die zich illegaal op het grondgebied bevindt. De eerste zin van artikel 7 is hiervoor aangepast.

Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM met zich meebrengt. In geen geval mag de vreemdeling die het onderwerp is van een uitzettingsmaatregel, worden uitgezet naar het land waar hij blootgesteld zal worden aan een schending van het non-refoulementprincipe. Bij het uitvaardigen van een bevel tot vertrek uit het grondgebied wordt het non-refoulementprincipe, zoals vastgelegd in artikel 22 van het ontwerp, toegepast." (eigen aanduidingen).

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 het volgende:

"Bij het nemen van een uitzettingsbesluit houdt de minister of zijn afgevaardigde rekening met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepalingen zijn bedoeld om de Terugkeerrichtlijn om te zetten.

Volgens de Raad van State: "11.... De bevoegdheid van de verzoeker om een bevel tot vertrek uit het grondgebied uit te vaardigen, is geen volledig gebonden bevoegdheid, ook niet in gevallen waarin artikel 7, lid 1, van de eerder genoemde wet van 15 december 1980 bepaalt dat hij 'moet' een dergelijke maatregel

nemen. Zelfs in deze gevallen is de verzoeker niet verplicht om een bevel tot vertrek uit het grondgebied uit te vaardigen als hij de fundamentele rechten van de vreemdeling schendt, aangezien artikel 74/13 van de eerder genoemde wet van 15 december 1980, die in dit opzicht artikel 5 van de richtlijn omzet, bepaalt dat 'bij het nemen van een uitzettingsbesluit' en niet bij 'de uitzetting' zelf – die in principe gedwongen is – de minister of zijn afgevaardigde, indien van toepassing, 'rekening moet houden met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land'." (eigen aanduidingen).

Artikel 47/3 van de wet van 15 december 1980 stipuleert:

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 2°, moeten bewijzen dat zij in het land van herkomst ten laste zijn van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen dan wel dat zij er deel uitmaken van diens gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 3°, moeten bewijzen dat zij omwille van ernstige gezondheidsredenen, een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

De Koning kan de wijzen waarop de andere familieleden het bewijs van hun gezondheidstoestand kunnen leveren, bepalen.

§ 4. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° tot 3°, bedoelde burger van de Unie moet tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in artikel 47/2 bedoelde familieleden tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. » (eigen aanduidingen).

Vervolgens volgt uit de zorgvuldigheidsplicht dat de verweerder zich zorgvuldig moet informeren vooraleer een beslissing te nemen. De Raad van State heeft hierover geoordeeld dat:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel, tot slot, houdt onder meer in dat het bestuur zich bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van het te nemen besluit. Zij dient daarbij een zorgvuldige afweging te maken van de bij het besluit betrokken belangen. ».

Het recht op een eerlijke administratieve procedure en de zorgvuldigheidsplicht verplichtten de verweerder om verzoekster, vooraleer de bestreden beslissingen te nemen, uit te nodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissingen.

De op de overheid rustende samenwerkingsplicht houdt in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de overheid in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Wettelijke principes en bepalingen leggen een verplichting op aan de verwerende partij: zij moet een globaal, toekomstgericht onderzoek van de zaak uitvoeren alvorens een beslissing te nemen.

Omtrent de motiveringsverplichting inzake vreemdelingenrecht heeft de Raad van State recent geoordeeld:

“Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voornoemde bepalingen. ».

Vervolgens stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat het recht om gehoord te worden vóór de vaststelling van een besluit dat de belangen van een persoon kan schaden, integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, een algemeen beginsel van het gemeen recht.

Dit beginsel is verankerd in het recht van de Europese Unie, met name in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat bepaalt:

“1. Eenieder heeft het recht op een onpartijdige, billijke en binnen een redelijke termijn behandelde zaak door de instellingen en organen van de Unie.

2. Dit recht omvat met name:

- het recht van iedere persoon om gehoord te worden voordat een individuele maatregel die hem nadelig zou kunnen treffen, tegen hem wordt genomen;*
- het recht van iedere persoon op toegang tot zijn dossier, met inachtneming van de legitieme belangen van vertrouwelijkheid en beroeps- en zakengeheimen;*
- de verplichting voor het bestuur om zijn besluiten te motiveren.”*

Artikel 41 van het Handvest is een praktische toepassing van het algemene beginsel van het recht van de Europese Unie betreffende de eerbiediging van de rechten van de verdediging, en in het bijzonder van het recht om gehoord te worden in elke procedure, vóór de vaststelling van een besluit dat nadelige gevolgen heeft. Dit algemene beginsel is van toepassing zodra het Europese recht van toepassing is.

In een zaak van 26 september 2014 heeft uw Raad reeds geoordeeld dat het algemeen bestuursrechtelijk beginsel van het recht om gehoord te worden, verankerd in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de tegenpartij verplicht om de betrokken persoon te horen wanneer een nadelige maatregel, zoals een bevel tot het verlaten van het grondgebied of een inreisverbod, tegen hem wordt genomen.

Uit dit verhoor zouden namelijk elementen kunnen voortkomen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat iedere persoon de mogelijkheid heeft om op een nuttige en doeltreffende wijze zijn standpunt kenbaar te maken tijdens de administratieve procedure, en vóór de vaststelling van een beslissing die zijn belangen nadelig kan beïnvloeden.

De regel dat de geadresseerde van een belastend besluit in de gelegenheid moet worden gesteld om zijn opmerkingen te maken voordat het besluit wordt genomen, heeft tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen alle relevante elementen in overweging te nemen. Het naleven van deze regel draagt dus bij aan het beginsel van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid.

De Raad van State heeft bovendien geoordeeld dat, met betrekking tot de toepassing van het beginsel "Audi alteram partem", dit beginsel de administratie verplicht om, alvorens een ernstige maatregel tegen een burger te nemen, deze burger te horen om hem in staat te stellen zijn opmerkingen te maken over die maatregel. Dit beginsel dient twee doelen: enerzijds de autoriteit in staat stellen een beslissing te nemen in volledige kennis van zaken, en anderzijds de burger de kans geven om zijn standpunten naar voren te brengen, gelet op de ernst van de maatregel die de autoriteit tegen hem dreigt te nemen.

b) Toepassing in casu

b.1. Beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden

Het artikel 47/1, °1 van de wet van 15 december 1980 stipuleert als volgt:

« Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de niet in artikel 40bis, § 2, 2°, bedoelde partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame partnerrelatie heeft en die de burger begeleidt of komt vervoegen, voor zover ze niet een van de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het oud Burgerlijk Wetboek zijn en evenmin een duurzame partnerrelatie onderhouden met een andere persoon (...) ».

Het Hof van Justitie heeft het volgende geoordeeld met betrekking tot de invulling van het begrip “ander familielid”:

“Anders dan de familieleden van de Unieburger die in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 worden gedefinieerd, hebben de „andere familieleden” van deze burger in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), ervan geen recht op binnenkomst en verblijf in het gastland van die burger maar de mogelijkheid om een dergelijk recht te verwerven, zoals in overweging 6 ervan staat aangegeven, „rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn”. Daartoe genieten deze „andere familieleden” krachtens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van dezelfde richtlijn garanties van procedurele aard, namelijk de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie moet zijn gebaseerd, die rekening moet houden met alle bijzondere omstandigheden daarvan en die, in geval van weigering, moet worden gemotiveerd.

(...)

Bijgevolg dient op de gestelde vragen te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip „andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet” in deze bepaling slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die gebaseerd is op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen. » (eigen aanduidingen).

Verzoekster kent Meneer D. reeds sinds 2018, ze zijn verloofd in 2022.

Het koppel heeft verschillende chats sinds hun verloving en enkele foto's neergelegd ter bewijs van hun amoureuze en duurzame relatie.

Verzoekster kent haar partner bijgevolg meer dan zes jaar, waarvan ze al meer dan twee jaar met hem verloofd is. Ze heeft hem voorafgaand aan hun verloving meermaals bezocht, telkens voor een periode van ongeveer één maand.

Verzoekster heeft tevens de drie kinderen van haar partner (J. – 31 jaar, L. – 26 jaar, L. – 20 jaar) ontmoet in België. Deze kinderen komen voort uit het eerste huwelijk van Meneer D..

Het koppel woont bovendien ook meer dan één jaar onafgebroken samen in België.

Er mag niet vergeten worden dat verzoekster de leeftijd van 58 jaar heeft, zij en haar partner zijn niet gewoon om met sociale media te werken, ze hebben niet de gewoonte om op frequente basis berichten te sturen en trekken ook geen talloze “selfies” of foto's samen. De verwerende partij had rekening moeten houden met de specifieke omstandigheden van verzoekster en haar partner, hoe zij hun relatie beleven. Het is niet vanzelfsprekend voor hen om hun duurzame relatie te bewijzen. Ze waren ook niet op de hoogte dat vliegtickets en dergelijke om elkaar te bezoeken ook nuttig bewijs konden uitmaken.

Verzoekster kan bijgevolg niet akkoord gaan met de motivering door de verwerende partij. Bovenstaande elementen tonen immers de stabiele en intense aard van haar relatie met Meneer D..

In de bestreden beslissing wordt onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke elementen van het koppel, wat een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht met zich meebrengt.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

b.2. Bevel om het grondgebied te verlaten

Artikel 8 EVRM

Wanneer de verwerende partij beveelt het grondgebied te verlaten, moet zij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van verzoekster en uitleggen hoe zij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Wanneer een bevel dit niet respecteert, vindt een schending van het artikel 62 van de wet

van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten plaats.

Uw Raad heeft in deze context het volgende geconstateerd:

"De staten beschikken over een zekere beoordelingsvrijheid met betrekking tot de noodzaak om zich te mengen in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit oogpunt is het aan de staat om te bewijzen dat hij heeft getracht een rechtvaardig evenwicht te vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

Dit punt wordt onderzocht aan de hand van de 'fair balance'-test, die beoordeelt of de overheid een redelijk evenwicht heeft gevonden tussen de belangen van het individu en die van de samenleving. Staten overschrijden hun beoordelingsvrijheid en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer ze de redelijke belangen niet zorgvuldig tegen elkaar afwegen" (eigen aanduidingen).

De verwerende partij heeft een analyse gemaakt van de gezinssituatie van verzoekster, deze beoordeling is echter ook onvolledig aangezien ze geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden en de relatie van verzoekster met Meneer D.. De motivering blijft zeer oppervlakkig.

Eerst wordt aangehaald dat het duurzame karakter van de feitelijke relatie onvoldoende werd aangetoond. Hiervoor dient verwezen te worden naar de uiteenzetting supra, waaruit blijkt dat verzoekster niet akkoord kan gaan met deze motivering.

Vervolgens duidt de verwerende partij op het feit dat verzoekster en haar partner zich vrij elders kunnen vestigen. Echter woont het koppel reeds meer dan één jaar samen in België, wat een hechte band met het land en de gemeenschap impliceert. Gedurende deze periode hebben zij een aanzienlijke mate van stabiliteit opgebouwd en zich aangepast aan het Belgische leven. Het dwingen om deze opgebouwde basis op te geven, zou hen onnodig blootstellen aan economische en sociale onzekerheden.

Een verblijf van meer dan een jaar betekent dat het koppel niet alleen banden heeft ontwikkeld met de gemeenschap, maar ook sociale en professionele netwerken heeft opgebouwd. Meneer werkt bijvoorbeeld als tuinier, onder een contract van onbepaalde duur. Zijn werkgevers zijn zeer tevreden over zijn prestaties en bieden hem een woonplaats op hun grondgebied in een apart huis met twee slaapkamers.

Zijn stabiele inkomen van ongeveer 1.800 euro per maand draagt bij aan hun zelfstandigheid en hun vermogen om een leven op te bouwen zonder afhankelijk te zijn van sociale voorzieningen. Dit werk en de bijbehorende woongelegenheden bieden hen een essentieel vangnet en zekerheid.

Verder zou het onredelijk en disproportioneel zijn om van verzoekster en haar partner te eisen dat ze deze verworvenheden opgeven en elders opnieuw beginnen. Het verliezen van een vaste baan, woonplaats en sociale structuur kan leiden tot aanzienlijke emotionele, economische en sociale gevolgen. Dit alles toont aan dat zij reeds geïntegreerd zijn en bijdragen aan de maatschappij, en dat het een onevenredig zware last zou zijn om hen te verplichten België te verlaten.

Een terugkeer van onbepaalde duur, zelfs al is deze tijdelijk, is bijgevolg buitenproportioneel ten aanzien van het gezinsleven van verzoekster – en bijgevolg ook een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Deze aspecten zijn verre van in overweging genomen in de motivering van de bestreden beslissing. Er is een zeer beperkt onderzoek naar verricht, wat een belangrijke tekortkoming vormt in de motivering.

De bestreden beslissing dient daardoor vernietigd te worden.

Recht om gehoord te worden

Het recht om gehoord te worden garandeert iedere persoon de mogelijkheid om op nuttige en effectieve wijze zijn of haar standpunt te doen gelden tijdens de administratieve procedure en voordat er een beslissing wordt genomen die nadelige gevolgen voor zijn of haar belangen kan hebben.

De regel dat de ontvanger van een bezwarende beslissing in staat moet worden gesteld om zijn of haar opmerkingen te maken voordat deze beslissing wordt genomen, is bedoeld om de bevoegde autoriteit in staat te stellen om rekening te houden met alle relevante elementen. Het naleven van deze regel draagt bij aan het beginsel van zorgvuldigheid en nauwgezetheid.

Het recht om gehoord te worden moet de bevoegde administratie in staat stellen om het dossier zodanig te behandelen dat er een beslissing kan worden genomen met volledige kennis van zaken en deze op passende wijze kan worden gemotiveerd, zodat de betrokkene, indien nodig, zijn recht op beroep geldig kan uitoefenen.

Verzoekster heeft niet de mogelijkheid gekregen om nuttige elementen aan te voeren voor de beoordeling van haar dossier voordat de bestreden beslissing werd genomen. Als de verwerende partij verzoekster in dit opzicht had gehoord, had zij kunnen uitleggen dat zij en haar partner effectief van plan waren een huwelijk af te sluiten.

Ze had ook meer informatie kunnen verschaffen over haar amoureuze relatie met Meneer D. en zijn werk in België.

Deze elementen hadden kunnen zorgen voor een andere beslissing dan de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing schendt daarom het recht om gehoord te worden en het principe van voorafgaande hoorzitting (audi alteram partem).

Het is noodzakelijk de bestreden beslissing te annuleren.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, namelijk artikel 47/3, § 1, van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/3, § 1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Verzoekster voert aan dat zij de referentiepersoon meer dan zes jaar kent, dat ze al meer dan twee jaar met hem verloofd is. Zij en de referentiepersoon zouden sinds hun verlovingsverschillen chats en enkele foto's neergelegd hebben ter bewijs van hun amoureuze en duurzame relatie. Zij voert verder aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de persoonlijke elementen van het koppel.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd aangaande de voorgehouden duurzame partnerrelatie:

“Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de aangehaalde relatie:

** Mauritiaans PP met nummer (...) geldig tot 08.05.2028.*

** Arbeidsovereenkomst en loonfiches op naam van de referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij B. B..*

** Eu-kaart referentiepersoon.*

** Bewijzen relatie: chats sedert 01 september 2022 en een 6-tal gedateerde foto's van het koppel.*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert september 2022. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 03.04.2024 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 13 augustus 2024 bijkomende documenten bij haar aanvraag heeft ingediend ter staving van haar duurzame partnerrelatie met de referentiepersoon. Deze bijkomende documenten werden pas op 6 november 2024 bij het administratief dossier gevoegd. Het gaat om bijkomende chatgesprekken tussen verzoekster en de referentiepersoon die dateren van december 2020 tot oktober 2021, en twee foto's samen die in augustus 2023 op sociale media geplaatst werden. In de bestreden beslissing werd geen rekening gehouden met deze stukken. Hierop gelet heeft verweerder de bestreden beslissing onzorgvuldig genomen waar hij motiveert dat uit het geheel van de beschikbare gegevens enkel met zekerheid kan worden opgemaakt dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar kennen sedert september 2022.

Met zijn betoog in de nota met opmerkingen verhindert verweerder de vaststelling niet dat niet met alle voorgelegde stukken rekening werd gehouden.

Verzoekster maakt de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 24 september 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

C. VERHAERT